

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

De horrible Mortis imagine: Et quòd per Christum victa est: vnde homini
Christiano optanda potius quàm timenda. Causa IIII. xiiij

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

fame percundem esset, nisi Deus ita ordinasset, ut vel ro-
re cali, vel ex cadaverum carnibus, & reliquo cibo in-
nidus congesto, innatis vermiculis pascerentur: quibus
tantisper aleretur, donec adolecant & plumas accipiant.
Ideo S. Iob dicit: Quis preparat coruo escam suam, quan-
do pulli eius clamant ad Deum, vagantes, eo quod non
habeant cibos? Respondet propheta David: Magnus
Dominus noster: qui dat iumentis escam ipsorum, & pul-
lis coruorum inuocantibus eum. Ergo Deus, cum tam sit
opulentus, ut det escam omni carni: tam benignus, ut
etiam vilissima animalcula pascat: non utique commit-
tet, ut charissimis filiis desit alimentum aut tegumentum.

Iob 39.

Psalm. 146.

Psalm. 145.

Homil. 41.

in 1. epist. ad

Cor.

CAPVT

XIII.

Psalm. 67.

Ad Viduas, D. Ioannis Chrysostrami Admonitio.

HOc doles, quod sola sis, careasq; rectore. Hoc non
est cur dicas: amittere rectorem Deum non potes.
Quantisper hunc habes, coninge, patre, filio, affini quo-
uis prestabit: ut qui superstitibus etiam his faciebat om-
nia tamen. Hec tu cogita: & exemplo Davidis sic dicas:
Dominus illuminatio mea, protector meus, quem time-
bo? quando tu pater orbis, index viduis es. Huius tibi
presidium deuince: magisq; prospicientem tibi senties,
quam prius, quando scilicet in difficultate consistis. Sed
filium amisisti: amisisti ne dicas. Somnus ea res est, non
mors: transitus, non interitus: peregrinatio ab humiliori
loco ad altissimum suscepta. Cave irrideas Deum, sed
propitium tibi redde.

CAUSA

III.

CAPVT

XIII.

De horribili mortis imagine: Et quod per Chri-
sti mortem victa est, vnde homini Christiano opta-
da potius quam timenda.

ET horribilis illa gelida Mortis imago, ita omnium
ferè hominum corda percellit, ut nihil sit quod eque
ex-

admodum, inquit, desiderat cervus ad fontes aquarum: ita desiderat anima mea ad te Deus. Quid enim mihi est in celo, & à te quid volui super terram? Defecit caro mea & cor meum: Deus cordis mei, & pars mea Deus in aeternum. Comparavit voluntati suae terrena praemium caeleste, quod accepturus est: vidit quid ibi sibi servaretur, & cogitans & aestuans in cogitatione cuiusdam rei ineffabilis, quam nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, non dixit: illud aut illud mihi est in celo, sed quid mihi est in celo? Quantum est? Quale est? Quid est? Seruus tu mihi divitias immortales, te ipsum. Unde etiam ait: Adimplebis me letitia cum vultu tuo: delectationes in dextera tua usque in finem. Item: Satiabor, cum apparuerit gloria tua. Proinde bene D. Augustinus, Domine, inquit, fecisti nos ad te: & inquietum est cor nostrum, donec requiescat in te. Optime sane dictum. Erectus quippe est animus hominis & sublimis, ascendens per gradus rerum inferiorum, nec quiescens (nisi rebus caducis altissime immersus) donec ad caelestia & divina pervenerit: non est contentus rebus quibuscumque terrenis, non celo, non sideribus, non Angelis: ad Deum ipsum pervenit, ibique demum consistit & quiescit. Ex motu itaque & quiete animi nostri manifestum fit, quis sit nobis locus naturalis, & quod bonum nostrum: nimirum ipse Deus, idque in aeterna illa beatitudine.

Psal. 72.

August. in

Psal. 72.

Esa. 64.

1. Cor. 2.

Psal. 15.

Psal. 16.

Confes. li. 1.

cap. 1.

Phil. 1.

Iac. 1.

Vides hic, ad quem modum hominis Christiani animus compositum esse decet, hinc migraturi: ut non modo non exhorrescat, sed ardentissimis votis dissolvi, & esse cum Christo desideret? Quod ut expeditius fiat, sint in conspectu praesentis vitae miseria, tentationes, pericula: & vicissim aeterna vitae exuberantissima gloria, corona vitae, quam repromisit Deus diligentibus se. Cygnos cum cantu & voluptate mori aiunt: tanquam cygni, ergo nos

exhorreant: quæ effectit, ut etiam sanctissimi quidam viri, imo ipse filius Dei, morte ingruente, exhorruerint. Quantum autem triste sit morientium spectaculum: quamlibet horrida mortis imago: tamen si non tam quid secundum externam speciem esse videatur, quam quid piis hominibus prodesse credatur, cogitauerimus: utique mox gratiosior apparebit. Christi namque beneficio factum est, ut feriat quidem Mors, sed non interimat: rapiat, sed hominem detinere nequeat: quin potius ad sempiternam felicitatem dimittere oporteat: nec separet, sed Deo propius iungat. Quid autem causamur, quod Christi membra audeat inuadere, cum ipsum Christum omnium electorum caput furibunda peruasit? Peruasit utique immunem, sed non immunis euasit. Impegit in vitam mortem, & inclusit intra se vitam mortem: & absorpta est mors a vita. Hamum sibi deuorans, inde teneri cepit, unde visa est tenuisse. Nunc igitur moderante eo, qui imperium habet vitam & mortis, mors ipsa dilectis Domini Somnus refrigerij est: attestante Propheta, qui ait: Cum dederit dilectis suis somnum: ecce hereditas Domini. Et in alio Psalmo ait: Pretiosa in conspectu Domini, mors sanctorum eius. Pretiosa plane, tanquam finis laborum: tanquam victoria consummatio, tanquam ianua vite, & perfecta securitatis ingressus.

Quamquam ergo haud secus, ac si plane interitura sit, mortem exhorrescat natura: tamen per mortem non aboletur, sed ad meliorem & perfectiorem statum transfertur. Quo autem pacto hoc fiat, Christus dulcissimis

Bernard.
Serm. de
transitu Ma-
lachia.

Psal. 116.
Psal. 115.

Ioan. 6.

hisce verbis indicat: Hæc est voluntas eius, qui misit me, Patris: ut omne quod dedit mihi, non perdam ex eo, sed resuscitem illud in nouissimo die. Cum igitur anima excessura ex hac vita, inuoluit se in hæc Christi verba, eisq; inhaeret: hic Christus dux eius per umbram

mortis transfert eam in Vitam aternam: ad conspectum
& consuetudinem Dei. Postea & corpora nostra exci-
tabit: & induet immortalitate. Ideo quippe surrexit
tertia die, vt demonstraret se esse Resurrectionem &
vitam nostram: nimirum spem nobis faciens certissimam,
fore, vt corpora nostra renouiscant in nouissimo die.

Ioan. 11.

Ergo non est quod eripidemus mortem aggredi, cum
non sit quod extrinsecus apparet: & non pereant mo-
riendo corpora nostra, sed mutantur in melius. Tan-
quam vestimentum enim corpus animae circumdatum
est: & hoc breui per mortem deponentes, clarius iterum
resumemus.

Chrys. Ho-
mil. 1. ad
pop. Antioch.

CAPVT. Aduersus mortis horrorem, Consolatoriae S. Scri-
pturae Sententiae.

XV.

Psalm. 39.

Dauid Rex. Expectans expectaui Dominum, &
intendit mihi. Et exaudivit preces meas, & eduxit me
de lacu miseriae, & de luto fecis. Et statuit supra petram
pedes meos, & direxit gressus meos. Et immisit in os
meum canticum nouum, darden Deo nostro.

Psalm. 114.

Conuertere anima mea in requiem tuam: quia Do-
minus bene fecit tibi. Quia eripuit animam meam de
morte, oculos meos a lachrymis, pedes meos a lapsu.
Placebo Domino in regione viuorum.

Psalm. 117.

Non moriar, sed viuam: & narrabo opera Domini.
Castigans castigauit me Dominus: & morti non tradi-
dit me. Aperite mihi portas iustitiae, ingressus in eas
confitebor Domino. Vox exultationis & salutis in ta-
bernaculis iustorum.

Ex nouo Testamento.

Ioan. 6.

IESVS CHRISTVS D. N. Haec est voluntas Pa-
tris mei qui misit me: vt omnis qui videt filium, & cre-
dit in eum, habeat vitam aeternam. Et ego resusci-